

YOUNG
ADULT

UMBRELE CASEI PERL

SELECȚIA TITLURILOR YOUNG ADULT:

Laura Vladu

J. ELLE

UMBRELE CASEI PERL

Traducere din limba engleză de
Anca Dumitrescu

Editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

Fondator:
Ion Mărculescu, 1994

Director editorial:
Virginia Lupulescu

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactare:
Irina Tudor Dumitrescu

Ilustrații interior:
Alex Campbell

Ilustrație copertă:
© 2024 Elena Masci

Design copertă:
Theresa Evangelista

Dtp:
Dan Crăciun

Corectură:
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ELLE, J.

Umbrele Casei Perl / J. Elle ; trad. din lb. engleză de

Anca Dumitrescu. - București : Pandora M, 2025

ISBN 978-606-978-830-1

I. Dumitrescu, Anca (trad.)

821.111

Titlu original: Shadows of Perl

Autor: J. Elle

Copyright © 2024 by J. Elle

Copyright © Pandora M, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

ISBN: 978-606-978-830-1

CASA PERL

SPECIALIZĂRILE OFERITE

ANATOMOLOG

Transfigurator al anatomiei

AUDIOLOG

Transfigurator al sunetului

MORFEOLOG

Transfigurator al materiei

RETENTOR

Captor al magiei

CULTIVATOR

Diseminator de cunoștințe

DRAGON

Doar la invitația noastră

SPECIALIZĂRI CUNOSCUTE

URMĂ

MEMENTAUR

INSIGNELE DE VIRTUTE ALE CASEI PERL

DISCREȚIA

CURAJUL

ONOAREA

SACRIFICIUL

LOIALITATEA

DATORIA

Labor operariū difficile est.

FATA NEÎNZESTRATĂ

Singurul lucru mai rece decât aerul frigos de toamnă bătea ritmic sub coastele fetei. A închis ochii pentru o clipă înainte să pornească spre cealaltă parte a muntelui înzăpezit. Amintiri calde încercau să i se ghemuiască în piept, dar înghețau de cum îi atingeau inima rece, moartă. Cândva, bătea cu putere, aprinsă de pofta pentru lucruri pe care nu le considerase niciodată posibile pentru cineva cu poziția și condiția ei. Dar băiatul pe care îl iubea dispăruse.

Și ceea ce fusese între ei dispărea acum ca numele scrise pe pietrele de mormânt care o înconjurau. Trebuia să-l uite. Și-a înclăștat degetele pe buchetul de trandafiri negri, înaintând în teritoriul Ambrose. În timp ce alte Case arătau ca niște bijuterii regale în mijlocul unor peluze îngrijite, luxuriante, domeniul Dlaminaugh era o fortăreață construită la poalele abrupte ale unui munte, înconjurată de hectare peste hectare de cimitire.

S-a auzit un foșnet. Fata s-a oprit înfiorată. Ceața din jurul ei se mișca precum un steag în vânt. A inspirat, așteptându-se la un miros acru, dar altitudinea

nu i-a permis să primească confirmarea căutată. Erau și ei aici. Le simțea prezența ca pe niște ace în piele. Morții Casei Ambrose rămâneau aici ca s-o protejeze de intruși. Iar în acea seară erau, în mod just, bănuitori în legătură cu ea.

Cu mâna liberă, a scos un flacon ornat și l-a strâns în mână, forțându-se să pășească, să-și mențină sângele în mișcare și curajul aprins, dar frica îi înțepenea genunchii. Cotoroața care-i vânduse fiola spusese că Praful de Soare aruncat în ochi întunecă privirea pentru totdeauna. Părea convinsă. De asemenea, părea disperată după bani.

Fata a înaintat grăbită. Mâinile îi erau amorțite și înghețate în mănuși. A oftat. Poate că ar fi trebuit să accepte calul pe care i-l oferise paznicul moșiei. Dar nu avea de gând să-și anunțe venirea sau să facă greșeala de a-i spune numele ei. În orice caz, era acolo cu un singur scop: să o forțeze pe mama ei s-o vindece.

S-a uitat peste tot în jur, dar nici urmă de cea care o născuse, nu încă. Coapsele îi ardeau în timp ce se forța să pună un picior înaintea celuilalt. De ore întregi, îndura frigul, picioarele încălțate doar în pantofi de piele înghețaseră. Urcușul era anevoios, iar în acea perioadă ninge cel puțin o dată pe săptămână, astfel încât pământul nu apuca să se dezghețe. Cu cât urca, cu atât mai violent îi flutura haina în jurul corpului. De parcă strămoșii Ambrose își doreau s-o spulbere de pe acel munte.

Și-a dres vocea și a țipat la ei:

— Întorceți-vă acasă!

Umbrele plutitoare nu s-au mișcat.

— Vă văd!

Strămoșii se ascundeau de obicei de ochii oamenilor.

Însă vântul care îi smucea hainele se întetea din ce în ce mai tare. Fata a continuat să înainteze, amintindu-și disprețul mamei sale. Acum avea un avantaj. Stăpâna Isla Ambrose urma să facă ce voia ea de data asta, altfel... Umbrele biciuiau aerul din jurul ei, de parcă i-ar fi putut auzi secretele. S-a aplecat împotriva vântului, ținându-se de câte o rădăcină groasă ca să se poată târî mai departe. Când a ajuns pe o pajiște, a cuprins cu privirea noua întindere de morminte.

— Rândul treizeci, al doilea din dreapta când te uiți către vest, și-a spus.

Mormintele erau atât de stranii. Terenul avea suișuri și coborâșuri, cu zone plate presărate ici și colo cu plăci de ciment, ca un puzzle pe care cineva l-a început, dar nu l-a terminat niciodată. Unele plăci erau lipite ca niște cărămizi așezate în grabă, împrăștiate și strâmbe. Una era complet cu susul în jos. A dat zăpada laoparte de pe lespede.

Wilma Ero Ghinson

Nu era nici măcar aproape. Și-a strâns haina în jurul ei și a mers mai departe. Când în sfârșit a ajuns la litera W, a atins cu piciorul marginea unei pietre de mormânt, iar ochii i-au căzut pe epitaf.

*aici se odihnește Red Willow
cu numele nimănui, din sângele nimănui
a murit liberă, a murit iubită*

A pus trandafirii negri lângă piatra funerară și a zăbovit acolo îndelung. Inima i s-a strâns în timp ce își trecea degetele peste literele scrijelite, insistând asupra câtorva. Frânturi de umbră adăstau printre ramurile copacilor: strămoșii, care încă o urmăreau. Însă sunetul copitelor a răsunat dinspre pădure și fantomele au dispărut. A răsuflat ușurată și și-a dat jos gluga, dezvelind coronița simplă din argint. S-a mai uitat o dată în jur după strămoși înainte să-și împingă bentița în scalp până a simțit c-o doare, ca să se asigure că nu avea să arate decât ca o diademă reală. Ca să se asigure că *arăta* ca o Înzestrată, născută cu magie.

În depărtare a zărit un cal negru cu picioare albe, care semăna izbitor cu Daring: cadoul pe care îl primise la șapte ani, singurul lucru bun pe care îl făcuse vreodată mama ei. Aceasta nu se aventura niciodată în pădure. Ura cimitirele, ceea ce era bizar, având în vedere fascinația ei obsesivă pentru morți.

Fata și-a încordat buzele și a mijit ochii, așteptând. A recunoscut pasul calului ei, galopul lui agil străbătând cu ușurință terenul accidentat. A fost un gest disperat, dar inteligent, să vină aici cu el. *Mama ei se afla cu adevărat aici*. Mâna în care ținea flaconul îi tremura în timp ce derula planul în minte.

Daring s-a apropiat, iar ea și-a încleștat pumnii. Mama era înfășurată din cap până în picioare în haine

cu emblema Casei, dar chiar și de la distanță se vedea pe mantie un soare cu trei vârfuri. Câte un vârf pentru fiecare zeu. Ei erau singura Casă care știa că, deși Sola Sfântă era Împărăteasa, nu era singura zeitate. Încă de la începuturi, strămoșii lor veneraseră Împărăteasa, Vrăjitoarea și Înțeleapta, cu mult înainte să existe Casa, în cele mai întunecate zile ale lor. Dar ei nu-i păsa nici cât negru sub unghie de zeițăți. Cu ce o ajutaseră zeițățile vreodată?

Pe spatele calului mai era și o a doua haină, de culoarea albastrului regal. I-au zvâcnit buzele. Mama ei a descălecat, sunetul ghetelor ei atingând pământul a ricoșat ca un glonț în pieptul fetei. Dar ceva era nefiresc. Mama ei se mișca prea rigid și era prea înaltă.

Stai...

I-a sărit inima din piept când părul lung și castaniu al fratelui ei s-a revărsat din glugă peste umeri. Mantia de culoarea chihlimbarului strălucea în contrast cu pădurea nesfârșită, iar masca de argint îi îmbrăca fața. Și-a încleștat pumnii. Umerii săi au încercat să coboare, dar brațele fratelui ei s-au deschis larg, iar acum ea avea din nou doisprezece ani și i se urca în spate ca s-o scoată pe furii în afara domeniului.

— Ellery! a exclamat ea și i s-a aruncat în brațe.

Trecuse atât de mult timp de când o ajutase să evadeze de la Dlaminaugh și să se retragă la ferma pe care o cumpărase discret special pentru ea. Nu-l mai văzuse de când scăpase ca prin urechile acului din mâinile Dragonilor. Ellery a strâns-o cu putere în brațe, iar căldura lui a liniștit-o, ca o ancoră.

— Draga mea soră!

A sărutat-o pe frunte. Maxilarul puternic al familiei Ambrose, nasul ușor ridicat, pe care îl moșteniseră amândoi, și ochii adânciți și blânzi, la fel ca ai ei. Ai lui, albaștri. Ai ei, cenușii, furtunoși, ca ai tuturor femeilor din familie. Și-a trecut degetul peste cicatricea zimțată ce-i străbătea linia bărbiei, chiar sub lobul urechii. Cicatricile erau singurul lucru pe care nici măcar Anatomologii Casei Ambrose nu-l puteau schimba. I-a studiat toate trăsăturile. Era chiar el.

— Sunt eu, în carne și oase.

Și-a strâns în brațe fratele. Dacă învățase ceva de la băiatul pe care îl iubise în ultimele luni era că familia avea mai puțin de-a face cu sângele, cât cu loialitatea. Acum, că el dispăruse, Ell era singura familie pe care o avea. A simțit lacrimile inundându-i ochii, dar le-a alungat și a învățat flaconul în mână.

— Ești singur?

— Nu chiar, i-a răspuns fratele ei, mângâind calul. I-a fost dor de tine.

Fata a gădilat nasul catifelat al lui Daring, iar el și-a frecat botul de mâna ei.

— Unde e mama?

Bucuria a dispărut de pe chipul lui Ellery ca orizontul înghițind un apus. A prins-o de încheietura mâinii.

— Deschide palma!

A încercat să se elibereze, dar strânsoarea fratelui ei, deși blândă, era fermă. Avea silueta tipică a unui bărbat

Ambrose: solid, cu brațe musculoase și incredibil de puternice. A încercat să-i descleșteze degetele, dar ea s-a ținut tare. Până când a gădilat-o. A slăbit strânsoarea și de pe buze i-a alunecat un râs șovăielnic.

— Ellery! Dă-mi-l înapoi! a spus, potrivit-și diadema falsă între cărlionții castanii.

Nu avea să-i ia singura armă împotriva mamei lor. Trebuia să înțeleagă asta.

A scos capacul fiolei, iar ea nu a putut să nu observe marcajele de pe spatele palmelor lui. Privirea ei a zăbovit asupra lor.

— O fiolă cu Praf de Soare? Puteai fi mai predictibilă? Ce-aveai de gând să faci cu el? Să i-l bagi pe gât?

— Aș fi amenințat că i-l arunc în ochi, a șuierat ea printre dinți. Aș fi făcut-o să retragă otrava pe care a pus-o în mine.

Acum, că-și spusese planul cu voce tare, suna atât de stupid. A roșit.

— Chiar nu știi nimic despre magie, nu-i așa? a exclamat fratele ei, cuprinzându-i umerii cu un braț și ciufuindu-i părul.

— Sunt inteligentă, n-am nevoie de magie.

Căuta cuvinte care să-i dovedească faptul că planul ei era unul bun. Pentru a-l convinge s-o ajute sau s-o lase în pace. Dar nu-i venea nicio idee.

— Așa e, ești inteligentă. Ești sora mea preferată.

— Sunt singura ta soră.

El i-a răspuns cu un zâmbet.

— De ce ești aici, Ellery? Spune-mi!

— Ca să te conving să vezi lucrurile așa cum sunt, a spus el, rotind fiola între degete. Mama n-ar fi picat niciodată în plasa asta.

— E-a mea. Dă-mi-o înapoi! a mârâit ea.

— Teoretic, este proprietatea Casei Ambrose, a spus el și i-a arătat sigiliul gravat pe marginea netedă și șlefuită a fiolei. Trei frunze întrepătrunse, câte una pentru fiecare zeu.

Apoi a aruncat fiola în sus. Fata s-a aruncat după ea, dar el a fost mai rapid, fluturându-și mantia în așa fel încât fiola să cadă direct într-unul dintre buzunarele ascunse.

Sora lui l-a tras de braț într-un ultim efort de-a recupera fiola și i-a ridicat mâneca. A rămas cu gura căscată, văzând șirurile interminabile de marcaje de pe antebrațele sale. Ultima dată când îl văzuse, îi acopereau doar un braț. I-a ridicat și mai mult mâneca: aproape fiecare centimetru până la cot era acoperit de semne. El și-a tras puțin gulerul: pe piept avea și mai multe.

— Sunt convinsă că mama e mândră de tine, i-a spus ea, numărând semnele, câte unul pentru fiecare descoperire magică pe care o făcuse.

Când era mică, atunci când speranțele nu-i fuseseră încă distruse, visase să debuteze la Cotillion cu câteva zeci de semne. Ar fi fost un număr admirabil, majoritatea debutanților Ambrose reușind să obțină mult mai puține. Dar ea nu obținuse nici măcar unul.

Era Neînzestrată. Fără magie. Fără puteri.

Și acum, mulțumită mamei lor, era și otrăvită.

S-a uitat către mormântul lui Red.

— Și condamnată la singurătate, a murmurat ea.
— Nu fac nimic din toate astea pentru ea, a spus fratele ei. Știi bine asta.

Ell și-a aranjat hainele și ea a oftat. Fratele ei o iubea, dar era la fel de încăpățânat ca ea. N-avea să-i dea fiola înapoi. Nu se afla acolo ca s-o ajute să-și convingă mama.

Liniștea plutea între ei. Fata și-a rotit vârful pantofului în zăpadă, urmărind cu privirea mantia albastră de pe Daring. Ell nu se afla acolo doar ca s-o oprească. Era mult mai rău: voia s-o convingă să se întoarcă acasă. Un urlet îi vuia în cap. Căldura creștea în pieptul ei. Venise aici, refuzase s-o ajute și voia s-o ducă înapoi în *locul* acela... Simplul gând era înfiorător.

— Ai furat fiola cu Praf înainte să pleci? a întrebat-o Ellery.

— Nu te privește.

Trebuia să găsească o altă modalitate de a-și amenința mama. Și de a-l ține la distanță pe fratele său.

— A, mai nou avem secrete unul față de celălalt?

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Mai ții minte când mama și-a pierdut cutiuța?

Ell a ridicat din sprâncene uluit.

— Tu ai fost!

— Urma să fie reumplută după ce se curăța întregul domeniu. Dar mama a trebuit să plece de urgență. Am luat-o și am păstrat-o ca să fie în siguranță.

Privirea lui Ellery s-a îndreptat spre piatra de mormânt de lângă ei, iar căldura lui s-a întors ca alinarea brizei de vară. Ochii lui albaștri străluceau, cerând iertare.

A clătinat din cap. Asta iubea cel mai mult la fratele ei: că puteau comunica fără a spune un cuvânt. O cunoștea. Trecuse și el prin aceleași provocări, la Dlaminaugh. Dar el ieșise de-acolo cu note mari, fiul perfect, fiul-minune. Ea era recunoscătoare că scăpase cu viață. Respira mai greu, nevoia de a plânge zgâriindu-i gâtul.

— Nu e vina ta, a spus înainte ca el să poată rosti vreun cuvânt.

Ellery și-a încordat maxilarul.

— Sunt fratele tău. Trebuia să te apăr de ea.

— Ai ales bine lepedea, cuvintele, totul. Arată draguț.

Fusese ideea lui să pună acolo o placă memorială pentru Red. Și-a încrucișat brațele.

— M-am gândit că te vei bucura.

Presiunea creștea în pieptul ei. Nu știa cât mai rezista lângă mormântul lui Red înainte să se lase năpădită de amintiri, înainte ca viața fericită pe care o îngropase sub o mască să revină la suprafață, sufocând-o. S-au întors și au străbătut o pajiște unde râul curgea printre doi munți. Cenușul cerului se disipase. Acum un albastru deschis se întindea deasupra lor și soarele se întrezărea printre nori.

— O să scoată otrava pe care a pus-o în mine, a zis ea, impresionată de semnul de bun augur.

— Nu te baza pe asta.

Și-a încheștat pumnii.

— Atunci o să merg la *Debs Daily* și o să dezvălui toate secretele ilicite ale Casei. Lucrurile perverse pe care le permite în numele descoperirii!